

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

24η Μαρτίου 2013

Καταψηφίζοντας την δανειακή συμφωνία που τους παρουσιάσαν, και η οποία θα καταστρατηγούσε την αρχή του σεβασμού των ελάχιστων εγγυημένων καταθέσεων, οι Κύπριοι βουλευτές έδωσαν στην Ευρωζώνη μια δεύτερη ευκαιρία να διορθώσει ένα ακόμα, ίσως το τραγικότερο, λάθος της. Η Ευρώπη έχει τώρα, ελέω της Κυπριακής Βουλής, μια τελευταία ευκαιρία να κατανοήσει το σφάλμα της και να καταλήξει σε μια λογική λύση. Μπορεί να διαφωνούμε μεταξύ μας για το ποια είναι η βέλτιστη λύση. Όμως δεν νομίζω ότι έχει μείνει κάποιος που να εξακολουθεί να πιστεύει ότι υπήρχε λογική στην «λύση» της κατάσχεσης έστω και ενός ευρώ των εγγυημένων από κράτος-μέλος της Ευρωζώνης καταθέσεων.

Το «Όχι!» του κυπριακού κοινοβουλίου αποτελεί μνημειώδη απόφαση για την οποία οι κύπριοι πρέπει να είναι περήφανοι και οι ευρωπαίοι ευγνώμονες. Για πρώτη φορά από τότε που ξέσπασε η Ευρωζωνική Κρίση, κοινοβούλιο τόλμησε μην υποκύψει στην μπλόφα ηγετών που διαθέτουν περισσότερη ισχύ από κοινό νο. Ο φόβος μου τώρα είναι ότι οι κύπριοι βουλευτές μπορεί να φοβήθηκαν ακούγοντας τον εαυτό τους, την ίδια τους την φωνή, να αρθρώνει το σπουδαίο αυτό «Όχι!», με αποτέλεσμα να είναι επιρρεπείς στο να συναινέσουν στο εγγύς μέλλον σε εξ ίσου, ή και χειρότερη, πρόταση-συμφωνία.

Με τι θα έμοιαζε μια τέτοια χειρότερη συμφωνία; Θα θύμιζε πιο πολύ το ελληνικό Μνημόνιο που, για να μην ξεχνιόμαστε, μετέφερε όλες τις ζημίες στους ώμους των φορολογούμενων (πριν οι ώμοι αυτοί υποκύψουν και αναγκαστούν οι ευρωπαίοι να αποδεχθούν ένα κούρεμα το οποίο, όμως, επειδή άργησε ενάμιση χρόνο, όταν ήρθε, ήταν δηλητηριώδες). Π.χ. μια πρόταση το κούρεμα καταθέσεων να περιοριστεί από τα 5,8 δις στα 2 δις με το υπόλοιπο ποσό να καλύπτεται από μεγαλύτερο μνημονιακό δάνειο και κατάσχεση μέρους των κεφαλαίων των συνταξιοδοτικών ταμείων.

Κάτι τέτοιο θα ήταν απάνθρωπο. Εάν ο κύπριος φορολογούμενος αναγκαστεί να δανειστεί, εκ μέρους βασικά των τραπεζών, πάνω από 10 δις, οι πολιτικές λιτότητας που θα ακολουθήσουν αυτό το δάνειο θα συνθλίψουν τις συντάξεις, το σύστημα υγείας, τα επιδόματα ανεργίας και, βέβαια, ολόκληρο τον ιδιωτικό τομέα καθώς η δίνη χρέους-ύφεσης θα οδηγήσει την τρόικα (όπως συνέβη εν Ελλάδι) να επιβάλει μήνας-μπαίνει-μήνας βγαίνει νέους φόρους στις περιουσίες, στην κατανάλωση, στα πάντα.

Αυτή την στιγμή που οι πολιτικοί μαγειρεύουν μια νέα «λύση» είναι απαραίτητο όλοι μας, όποιο κι αν βρισκόμαστε, να τους πιέζουμε αφόρητα προς δύο κατευθύνσεις: Πρώτον, να θέσουν στο τραπέζι της διαπραγμάτευσης την απόφαση κορυφής του περασμένου Ιουνίου ώστε να συζητηθεί εκ νέου η άμεση ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών από το ESM με παράλληλη απόδοση κοινών μετοχών το ESM, τις οποίες εκείνο κατόπιν θα πουλήσει αφού πρώτα

εκκαθαρίσει τις τράπεζες (κάτι που αν γίνει θα θέσει τέλος τόσο στην κυπριακή Κρίση όσο και στην ιρλανδική, την ισπανική, την ιταλική, ακόμα και την ελληνική). Δεύτερον, έως ότου καμφθεί η άρνηση του Βερολίνου (στην άμεση κεφαλαιοποίηση των τραπεζών), είναι απαραίτητο (α) το κυπριακό δημόσιο να μην δανειστεί συνολικά πάνω από 10 δις, και (β) να μην αγγιχθούν οι καταθέσεις κάτω των 100 χιλιάδων ευρώ. Κι αν αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να κουρευτούν οι καταθέσεις άνω των 100 χιλιάδων με ποσοστό 15,5%, να κουρευτούν με ποσοστό 15,5%! Όσο για το επιχείρημα ότι έτσι η Κύπρος θα χάσει την ευκαιρία να παίξει τον ρόλο χρηματοπιστωτικού κέντρου για την ευρύτερη περιοχή, η απάντηση είναι απλή: αυτό το όνειρο θερινής νυκτός μετετράπη σε εφιάλη – ώρα να ξυπνήσουμε και να συνειδητοποιήσουμε ότι ήταν ένα κακό όνειρο.